

Kedy vykazujú niektorí moderní kňazi najviac odvahy? Keď môžu nakričať na lojálnych katolíkov...

Branislav Michalka

12. augusta 2023 ✚ Cirkev ✚ Komentár

Odvaha má mnoho podôb. Niekedy to môže byť výsledok zúfalstva, ktoré už nemá čo stratiť, inokedy je to prirodzenosť vrodenej povahy, môže to byť často aj hlúposť, ktorá nie je schopná domyslieť mieru nebezpečenstva a v neposlednom rade to môže byť aj Božia milosť, ktorú poskytuje Boh kresťanom v čase prenasledovania a mučeníctva.

Existuje však aj odvaha, ktorá je zle maskovanou zbabelosťou. Prejavuje sa tak, že jej nositeľ a šíriteľ sa vrší na tých, u ktorých mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo, ale skôr naopak, ktorí sú k nemu lojálni alebo prinajmenšom mocensky pripútaní. Táto „odvaha“ má svoju rodinnú podobu, má svoju firemnú podobu a v esenciálnej podobe sa vyskytuje na pôde armády, kde ľudská hlúposť, často ohlodaná na kosť, dosahuje v zákone padajúceho exkrementu svojej olympskej sféry.

Ilustračný obrázok, zdroj: wallpaperflare.com

Tento šport „odvážneho“ kopnutia si do toho, kto je k nám alebo k tomu, čo predstavujeme lojálni, sa nám obzvlášť markantne vykryštalizoval v posledných desaťročiach na pôde cirkevnej. Z atmosféry bezbrehej tolerance, víťania, prijímania a inklúzie, vybočuje a pozoruhodne sa týči výnimočná, a na podklade všeobecnej klerickej ustráchanosti do očí bijúca „odvaha“, s ktorou sú pokrokoví kňazi ochotní bez ohľadu na „nebezpečenstvo“ (rovnajúce sa nule) okamžite sprážiť konzervatívnych a verných katolíkov.

Zem úsmevov

Veď to poznáte: či už príde za pánom farárom novinár alebo svižný homosexuál, heretik alebo párik žijúci na hromádke, charizmatička s vypleštenými očami alebo kresťanský death-metalista, agnostik či ateista, akýkoľvek katolícky modernista a spochybňovač cirkevného učenia a morálky, všetko jedno – farnosť sa vtedy premieňa na hotovú operetu *Zem úsmevov* od Franza Lehára.

Z neba tam prší na heterodoxné hlavy dážd' ohľadov, sme svedkami citlivého verbálneho baletu, pri drzosti a rúhaní sa pokorne klopí zrak osoby vysvätenej, všetko je sprevádzané chápatým úsmevom, krčením ramien a nad hlavou ťažko skúšaného predstaviteľa stavu klerického sa vznášajú neviditeľní barokoví anjelici s girlandou, na ktorej sa skvie nápis: „*Kedy už budem môcť odísť?*“

Keď stretnutie s nepriateľmi Cirkvi končí, ne jeden dôstojný pán po maximálne tolerantnom a inkluzívnom výkone odchádza potichu a po špičkách, aby nerozvíril znovu prach potenciálnej konfrontácie so svetom, ktorý už začína pekne sadať k zemi.

Mraky tiahnu

Avšak čo to? Na oblohe čela pána farára sa zrazu objavila chmára. A niet sa čo čudovať, veď sa k nemu blíži miestny rigidný pokrytec, v naftalíne tmárstva naložený a machom škrupulantstva obrastený exhibicionista, ktorý stále ťahá z katechizmov ako kúzelník z klobúka nejaké dogmy a pravidlá, hádže sa stále na kolená, ruky spína a chce byť iný, iný ako iní.

Hľa, ale akáže to zmena v tvárnosti pána farára zrazu nastala? Zrak sa zdráha uveriť. Kdeže je ten pokorný, ohľaduplný a chápujúci premeriavač ľudských neduhov a slabôstok? Kam sa nám vytratil? Pred nami stojí sám Jupiter Hromovládny! Čelo Marsa, svižné nohy Merkúra, jeho slová – to oštep Aténin, jeho hlas zuní ako kladivo Hefaistovo. Spravodlivým rozhorčením kvitne jeho tvár do karmínova proti rozvracačovi spoločenstva, milovníkovi nezaslúžených a teatrálnych privilégií, proti – neposlušnému.

Čohože sa dožaduje onen vred na tele farnosti? Tak rôzne... Ale zo všetkého syčí nenávisť a pokrytectvo...

Pýcha a predsudok

Raz je to prijímanie do úst a na kolenách, inokedy mu zase prekážajú miništrantky pri oltári, toť zas sa čuduje, prečo pán farár vie tancovať na plese rokenrol a skvele spievať pri táboráku, ale po latinsky nevie zatať ani slovo. Minule chcel, aby pán farár dohovoriť jeho bratovi, ktorý žije na hromádke a tak podobne. Počas pandemickej mobilizácie sa nedal ten nenávisťník zaočkovať, prekážajú mu dokonca aj tie milé farničky v šortkách a nechce sa zúčastňovať ekumenických podujatí. Je toho skrátka mnoho, úplná jaskyňa konšpirácií.

A to už idú ohľady nabok. Pán farár, posilnený na duchu pravidelným čítaním *Denníka N*, *Postoja* a stránky *Hoaxy a podvody*, odhodí škrupinu zrejme predstieranej ustráchanosti a popustí opraty svojho spravodlivého hnevu. Nešetří hriešnika, všetko mu tvrdo, ale otcovsky vytmaví. Nechýbajú ani výkriky: *Čo si to o sebe myslíte? Že ste niečo extra? Neviete ako sa máte správať v prítomnosti kňaza? Ja sa s vami už nemám o čom baviť!*

Zajatec ostrova žralokov

A tmársky pokrytec odchádza so zvesenou hlavou. Doma sa pomodlí svoj trápny a tmársky ruženec, všetko radšej zatají pred svojou trápnou a tmárskou manželkou, aby náhodou nepojala nejaké pochybnosti o pánovi farárovi a následne nebodaj o viere, svojim trápnym deťom, ktoré ešte nevedia nič o blahodarných účinkoch masturbácie, lebo chodia do domácej školy, pred spaním dôsledne pripomenie ako si majú ctiť osoby duchovné a s pocitom rukojemníka v unesenom lietadle, o ktorom netuší, kam sa rúti, sa nakoniec odoberie na lôžko so svojou manželkou, kde nedbajúc sociálnej vhodnosti svojho konania, splodia ďalšie

dieťa.

Pán farár potom ešte dlho do noci neveriacky krúti hlavou, kde sa ešte teraz, 60 rokov po II. vatikánskom koncile berú takéto kreatúry, ktoré chcú rozvracať spoločnosť. Pyšné, arogantné, myslí si, že pojedli všetku múdrosť sveta, keď si prečítali pár stránok z *Teologickej sumy* a niekoľko cirkevných dokumentov.

Neprejdú!

Aj tolerancia má svoje hranice! Netreba sa ich báť, pokrytco! Celú Cirkev by za chvíľu zatiahli do stredoveku, kňazov by navliekli do čipiek a pompéznych ornátov. Ešte aby sme na posmech sveta v reverendách behali! Nie, s láskou ale nekompromisne – Nie! Nech to stojí, čo to stojí!

A koľkože to vlastne stojí? Čo všetko hrozí za spucovanie, verejné poníženie a nahúkanie na pravoverného, lojálneho a konzervatívneho katolíka? Nuž nie je to maličkosť – hrozí pochvala. Pochvala od pokrokových veriacich, pochvala od nadriadených, pochvala od médií, pochvala od pána starostu. Také je to bremeno hnevu spravodlivého. Nuž ale keď povinnosť volá...

Každý deň odvahy

A veruže už volá. Už treba krstiť neviniatko nezosobášených rodičov, ktorí kostol nenavštevujú, ale o to radšej majú pekné rodinné oslavy v kostole. Ešte radšej ako v hoteli. Už treba podávať prijímanie rozvedeným, čo si našli nového partnera. A ako, hádam len nebudú teraz bez duchovnej útechy, keď im srdce rozkázalo znovu milovať? Ej, srdcu veru nerozkážeš, holúbok môj... A povinnosť volá ďalej. Už treba rýchlo nejakú peknú hip-hopovú pesničku nacvičovať, na prvé sväté prijímanie, či do televízie nejaký ten dialóg s neveriacimi ukuchtiť, alebo ruku v ruku s mimovládny sektorom do boja proti fašizmu vyraziť, dúhovú zástavku obštopkať. S luteránskou pani farárkou modlitby podohadovať, vystúpenie rockovej skupiny zabezpečiť, farskú diskotéku zaopatriť...

A opäť sa nad farnosťou rozvinula dúcha pochopenia a ohľaduplnosti, Zem úsmevov. Nad rúhaním a drzosťami sa klopiť oči, náruč sa otvára vítajúca a hrejivá. Podtežte všetci, čo ste bez predsudkov, škrupulantstva, dogmatizmu a moralizovania, všetci čo ste otvorení, prijímajúci, inkluzívni. Tu vás povzbudia k odvahe. K odvahe byť ešte konformnejšími so svetom, ešte laxnejšími vo viere a morálke, ešte popletenejšími v rozlišovaní.

Veď to je vlastne tá pravá odvaha – otvoriť svetu náruč, napriek predsudkom, ktoré nás zväzujú!

A ešte na jednu tvár odvahy netreba zabúdať. Tú, čo sa vie postaviť tmárom v Cirkvi. Nech to stojí, čo to stojí...

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/kedy-vykazuju-niektori-moderni-knazi-najviac-odvahy-keď-mozu-nakricat-na-lojalnych-katolikov/>